

**БРАТЯ ГРИМ
ТРИТЕ ЛИСТЕНЦА НА
ЗМИЯТА**

Превод от немски: [Неизвестен], 1995

chitanka.info

Живял някога един беден селянин, толкова беден, че вече нямал с какво да храни единствения си син. Веднъж синът му рекъл:

— Скъпи татко, трудно живеете, а аз съм ви в тежест. Може би е по-добре да си отида от вас, все някак ще си изкарвам насъщния.

С голяма болка на душата бащата се съгласил, благословил го и се сбогувал с него.

В това време кралят на една могъща държава водел война. Момъкът постъпил на служба в кралската войска и заминал да воюва. Боевете били много жестоки, вражеските куршуми се сипели като градушка и войниците падали мъртви един след друг. Когато убили и командира, останалите живи тръгнали да бягат. Тогава момъкът се изправил и викнал:

— Да не допуснем да загине родината ни! — хвърлил се напред, увлякъл и другите и успели да разбият врага.

След няколко дни кралят разбрал, че дължи победата на бедния момък, възнаградил го богато и го направил първи съветник в кралството.

Кралят имал една-единствена дъщеря, която била много капризна и своенравна. Тя дала обет, че ще се омъжи само за онзи, който ѝ обещае, че ако тя умре първа, ще погребат и него жив заедно с нея.

— Ако той ме обича от цялото си сърце — казвала тя, — защо му е да живее и след моята смърт?

И принцесата мислела да направи същото, ако мъжът ѝ умре преди нея — и нея щели да погребат жива заедно с него. Този странен обет плашел всички, които искали да се оженят за нея. Но момъкът бил толкова запленил от красотата ѝ, че не обърнал внимание на странния каприз на принцесата и поискал от краля ръката ѝ.

— Нима не знаеш — попитал го кралят, — какво обещание трябва да дадеш?

— Да, знам, ако тя умре преди мене, трябва да сляза заедно с нея в гроба — отговорил той, — но любовта ми е толкова силна, че не мисля за тази опасност...

Тогава кралят се съгласил и отпразнували богата и пищна сватба.

Заживели те щастливо и доволно. Ала младата принцеса се разболяла от неизлечима болест и нито един лекар не могъл да я излекува. Спомнил си тогава нейният млад съпруг за обещанието,

което дал, станало му страшно жив да бъде погребан, но нямал друг изход. Кралят наредил на пазачите да застанат на всички врати, така че не могло да се избяга от съдбата.

Когато отнесли тялото на принцесата в гробницата, завели и него, пуснали резетата и заключили вратите с катинари.

До ковчега имало маса, на която били сложени четири свещи, четири хляба и четири бутилки вино. След няколко дни припасите започнали да привършват и момъкът разбрал, че ще трябва да умре от бавна и мъчителна смърт. Изпълнен с мъка и печал, той седял с вперен поглед в земята, всеки ден изяждал по едно малко парче хляб и изпивал само по една глътка вино, а смъртта все повече и повече се приближавала...

Както си седял така и чакал да дойде краят, изведнъж видял, че отнякъде изпълзяла една змия и се приближила до покойницата. Момъкът си помислил, че змията искала да гризе трупа, извадил меч а си и извикал:

— Да не си посмяла да я докоснеш, докато съм жив! — и разсякъл на три змията.

Не след дълго изпълзяла от ъгъла и втора змия, но като видяла, че първата лежи посечена на парчета, скрила се и след малко се върнала назад с три зелени листенца в устата си. Взела трите къчета от убитата змия, събрала ги и на всяка рана сложила по едно листенце. И на мига парчетата се съединили, зараснали, змията се раздвижила, оживяла и двете бързо се скрили от погледа на учудения момък. А листенцата останали на пода.

И тогава му дошла една мисъл в главата — дали няма да може вълшебната сила на трите листенца, която съживила змията, да помогне на любимата му. Той взел листенцата, доближил едното до устните на покойницата, а другите две сложил на очите ѝ. И щом като направил това, кръвта потекла в жилите ѝ, руменина заляла бледото лице, въздишка се откъснала от сърцето, тя отворила очи и попитала:

— О, Господи, къде съм?

— Ти си с мен, скъпа моя — отговорил младият ѝ съпруг и разказал как станало всичко това и как успял да я спаси. Дал ѝ да пийне малко вино и да хапне хляб, за да възвърне силите си. Младата невеста се съвзела бързо, станала и двамата започнали да чукат по

залостените врати и да викат толкова силно, че най-сетне стражите ги чули и повикали краля.

Слязъл бързо кралят в гробницата, отворил вратите и много се зарадвал на чудото, че и двамата са живи и здрави. И дошъл краят на нещастията и мъките. А трите листенца на змията зетят на краля взел със себе си, дал ги на слугата си и му заръчал:

— Пази ги зорко и винаги ги носи със себе си — кой знае, може пък да ни послужат и да ни спасят в беда.

След като така щастливо се върнала към живота, младата принцеса много се променила. Сякаш цялата любов към мъжа ѝ изчезнала от сърцето ѝ. Не след дълго той решил да пътува по море заедно с жена си, за да навести стария си баща. Отплавали те с кораба на един капитан, в когото се влюбила принцесата. Лоши мисли завладели сърцето ѝ, забравила тя за голямата любов и вяроност на принца, забравила, че той я спасил от смъртта.

Капитанът и принцесата издебнали момента, когато младият принц легнал и заспал, и го хвърлили в морето. След като сторили злодейството, принцесата казала на капитана:

— Сега, нека се върнем вкъщи и да кажем, че принцът ненадейно е умрял по пътя. А на баща си ще кажа, че ти много си ми помогнал, че съм ти много задължена. Той ще се съгласи да се венчаем и ти ще наследиш кралската корона.

Ала верният слуга видял всичко, незабелязано отвързал спасителната лодка от кораба и се втурнал да спасява господаря си. Злодеите продължили пътя си. Слугата успял да извади от морето удавника, измъкнал трите листенца на змията, които винаги носел със себе си, сложил двете на очите, а третото на устата му и го върнал към живота.

Гребали те ден и нощ колкото имали сили и лодката им се носела по вълните толкова бързо, че успели да доплават при стария крал преди големия кораб. Той много се учудил, че се връщат сами и започнал да ги разпитва какво се е случило. Като разбрал за злодейството на дъщеря си, кралят рекъл:

— Не мога да повярвам, че тя може да постъпи толкова долно, но истината скоро ще излезе наяве. И им наредил да се скрият в една от стаите на двореца и никой да не знае за това.

След няколко дни пристигнал корабът и злата принцеса се явила пред баща си много опечалена.

— Защо се връщаш сама, дъще, къде е мъжът ти? — попитал я кралят.

— Ах, скъпи татко — започнала тя, — върнах се вкъщи с голяма мъка на сърцето. По време на пътуването мъжът ми се разболя неочаквано и умря. И ако не беше добрият капитан да ми помогне, тежко ми. Той беше там, когато мъжът ми се спомина и може да ти разкаже всичко, скъпи татко!

Ядосал се тогава кралят и казал:

— Аз ще възкреса мъртвеца — отворил тайната стая и наредил на зет си и слугата му да излязат оттам.

Като видяла мъжа си жив, принцесата сякаш гръм я ударил. Паднала тя на колене и започнала да моли за прошка. Но баща ѝ бил непреклонен:

— Тук не може и дума да става за прошка! Той беше готов да умре заедно с теб и ти върна живота, а ти си искала да го погубиш и трябва да понесеш заслужено наказание за това си деяние.

Кралят заповядал да ги качат заедно с капитана в малка пробита дървена лодка и ги пуснали в открито море, където се удавили сред вълните.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.